

SABADELLENCES

Semblança: Xavi Andreu Casañas.

Joan Cuscó i Aymamí

En aquesta ocasió incorporem o millor dit participem –segons la màxima de Coubertin- a l'esport. Aquesta antiquíssima activitat esportiva que a través dels anys ha esdevingut un relleu social en tot el món. Les competicions esportives es fan a tots nivells i a tots els països. La mobilització que ha generat és impressionant. Al·lucinant.

Com sigui que la nostra ciutat se li penjà aquell famós eslògan: "Sabadell, centro piloto del deporte español", l'esport i tot el que al seu entorn es mou ha transcendit molt i força. Entitats esportives, federacions, clubs, equips i practicants d'ell, han augmentat en el temps. L'esport ha necessitat equips tècnics, entrenadors, managers físics, tots per tenir més a punt de competició tot l'elenc que conforma i genera: esportistes professionals i amateurs.

Igualment, l'esport ha necessitat d'unes grans instal·lacions i estadis i pistes on es practiquen la diversitat de jocs. A més a més ha precisat de professionals que a través dels mitjans de comunicació ens retransmeten les competicions, siguin les que siguin.

Sabadell, podem assegurar que té molts d'aquests professionals en les seves files. I avui, entre tants altres aportem un professional que tal vegada és un dels més veterans en aquesta pràctica de la comunicació esportiva. És Xavi Andreu, nascut el 1959.

Desplega una gran activitat en les seves funcions de comentarista-locutor en la ràdio i en la tele catalanes.

Ara, però, abans de fer l'entrevista, crec adient recordar l'origen de l'esport. No és pas cosa que compti amb quatre dies. Té segles. Farem una passada del seu enllà i ens posarem al dia amb l'entrevista que seguirà amb el nostre personatge.

En els jocs nacionals hel·lènics (Jocs Olímpics; ístmics –festes de l'antiga Grècia; pítics –relatiu a Apol·lo; nemeos –jocs que se celebraven en honor d'Hèrcules, per haver donat mort al lleó que habitava la muntanya i la selva pròximes a la ciutat de Nemeo, en l'antiga Grècia).

Jocs que van tenir un origen religiós i en els quals els esforços i competicions dels participants tenien principalment valor d'ofrena a una determinada divinitat. Aleshores la rivalitat, l'afany de triomfar no estaven motivats per un desig de distracció o d'esbarjo. Sabem que la manifestació esportiva grega més important foren

ESCOLA D'ART ITACA

Dibuix i pintura - Ceràmica i volum
Manualitats - Fotografia
Labors - Cuina

Vallcorba, 33 08208 Sabadell
Tel/fax 937 231 755
art@escolaitaca.com - www.escolaitaca.com

JAUME CODINA I PONT
ADMINISTRADOR DE FINQUES

Concepció, 25, 1r. - 08202 SABADELL
Tels. 93 726 03 45 - 93 727 33 01

ALTA SASTRERIA
DE LUXE

Plaça Sant Roc, 5
Tel. 93 725 59 29 - Sabadell

les olimpíades allà el 776 abans de Jesucrist, o sigui: 393 anys després de J.C.

Després, a l'Edat Mitjana, s'originaren les nobles competicions que foren la base d'enceses rivalitats comunals. Aleshores va néixer aquell "patriotisme localista" que ha arribat als nostres dies amb tot el seu contingut vital i amb les seves característiques.

A l'era cristiana s'exaltaren les pacífiques competicions humanes, estimulant l'esperit cavalleresc amb el seu corol·lari de duels i torneigs.

Quan al Renaixement van establir-se les premisses del concepte de l'esport modern. Arran de les influències d'alguns pedagogs i tractadistes. Entre ells podem destacar Maffeo Vegio, Leon Battista Alberti, Enea Silvio Piccolomini, que aleshores seria Papa amb el nom de Pio II, autor de tractats sobre cacera i equitació, autor també d'un llibre sobre l'educació corporal redactat per a Ladislao d'Hongria: *De liberorum aducatione*.

El precursor de l'esport modern fou el filòsof anglès John Locke (1672-1704), amb la seva obra *Pensaments sobre l'educació*. Així, en el segle XVIII Anglaterra va imposar, si bé en un sentit aristocràtic, el concepte de l'esport. Fou una activitat amb un caràcter exclusivament aficionat, i tan sols es practicava en certes categories socials.

A Anglaterra se li deu bona part dels reglaments de les diferents especialitats esportives, les quals es van estendre pel món a partir del segle XVIII. Llavors hi havia interès per l'antic olimpisme. Van restablir-se les Olimpíades i el seu restaurador fou Pierre de Coubertin. El Comitè Olímpic Internacional (COI) es fundà el 1894 i dos anys més tard es disputà a Atenes l'Olimpiada dels temps moderns. D'ençà d'aleshores l'esport va tenir un auge imparable.

Convenim que l'esport mobilitza grans masses d'aficionats. És també un espectacle esportiu en el qual, com en tot, hi ha frau, corrupcions, dopatge, etc. Mou un fabulós capital. Els milions ara van a tonelades...

Aquell esperit amateur de l'esport ha estat ofegat pel professionalisme. A l'entorn de l'esport s'hi mouen grans interessos de tota classe... Genera il·lusió, passió, fanatisme... La violència no hi és pas aliena. El futbol -l'esport rei, com se'l coneix- s'endú la palma...

De tot això i una mica més encara en parlarem amb Xavi Andreu, amb retransmissió directa. Connectem!

Com va ser que et dediquessis a la ràdio? –obrim línia.

Vaig començar a fer de periodista esportiu el setembre de 1975, fent les cròni-

ques de l'handbol de l'OAR Gràcia al Diari de Sabadell i a EAJ-20 Ràdio Sabadell, on mesos més tard, de la mà de Joaquim Gorgori començaria una duradora relació amb el món de la ràdio. En aquella època vaig col·laborar com a corresponsal de Sabadell de la Hoja del Lunes, Tele-Exprés, 4-2-4, Dicen, Mundo Deportivo, i més endavant a l'Sport.

En fer el servei militar a Madrid, això em va permetre treballar a Radiocadena Española (ara Ràdio 5) en un projecte d'esport anomenat "El deporte está aquí". La relació entre Ràdio Sabadell i la COPE (Ràdio Popular) va fer possible que em convertís des del 1982 en un narrador nat dels partits de futbol i bàsquet. Vaig fer de presentador al costat del desaparegut i mític Joaquim Prat dels Carrussells de futbol i bàsquet.

Jocs Olímpics, Mundials, Europeus, han fet de la meua vida un anar i venir lluny de casa meua.

A finals de 1990 vaig ser contractat per Televisió de Catalunya, on he estat des de redactor, editor i director de Tot l'Esport del Canal 33. Narrador de tot tipus de partits de molts esports i Cap de la redacció d'esports durant 3 anys.

Ara sóc la veu del futbol i a la vegada d'altres retransmissions esportives

de TVC. He col·laborat i col·laboro des del primer dia en la NOVA Ràdio Sabadell, que sens dubte, m'ha permès fer d'aquesta afició la meva professió.

Professionals sabadellencs en aquests camps sou una bona colla. Pots recordar-los?

Ara que recordi: Victor Patsi, Jordi Robirosa, Carles Fitè, Toni Ruiz, Jordi Aguilera, Xavier Díez, Àngel Càceres, Jordi Badia, Josep Ramon Costajussà... Me'n deixo alguns –acaba dient.

Aquell eslògan de “Sabadell, centro piloto del deporte español”, ha perdut aquell suposat liderat?

Sens dubte. Sabadell no té ni instal·lacions modernes, ni gent que hi posi diners en un món tan mercantil com el de l'esport d'alt nivell –ho diu posant-ho clar...

No fou aquí a Sabadell on va néixer el futbol-sala?... Ho vas viure tu des de primera fila?

Jo crec que sí. Almenys el futbol en mides de futbol sala a l'aire lliure. El denominat “futbet”. Pilota de futbol i normes de futbol. Després va venir el futbol sala amb les seves regles i una pilota més petita. Els que estudien aquest esport parlen que va ser a l'Uruguai on hi ha les primeres notícies del que ara a Sabadell anomenem “fulbito”.

Tu, Xavi, coneixes la majoria dels esports, però quin d'ells és el teu preferit?

El futbol m'enganxa més que res, però jo era practicant d'handbol. Un esport espectacular i en constant progressió cap a l'espectacle televisiu que és el que fa gran un esport –afirma.

Entre tants viatges com has fet, d'on guardes els millors records?

Del Mundial de Mèxic 86. Hi havia un ambient espectacular al voltant de la selecció espanyola. Tothom et mimava. Paraves el cotxe i deies que eres periodista espanyol i et portaven on tu volies.

I de quin guardes els pitjors records, si és que n'hi ha algun?

L'embolic que em va tocar viure amb els responsables del projecte de programes esportius de Radiocadena Espanyola. “El deporte está aquí”. Era l'any 1981- Fa vint anys-evoca.

El millor moment, futbolísticament parlant, és el de cantar el “Gooooo!”? En Xavi té els records tant a mà que ens ho explica així:

–Els gols del Sabadell al Binéfar, els gols de la selecció espanyola a l'Europeu de França 84 i el Mundial 86, i evidentment la UEFA amb l'Espanyol a la COPE; i els grans partits del Barça de bàsquet i del Joventut a Europa... He fet tants partits que ara me'n vénen molts bons records –acaba dient.

No és, Xavi, una “mica” exagerada la cosa que a alguns esportistes se'ls paguin milers de milions?

Sens dubte, però ja m'agradaria a mi ser un d'ells –afirma.

No creus tu que hi ha presidents i juntes que “han pujat als núvols”?

Alguns gasten el que saben que no tenen i no passa res de greu.

Entre els locutors professionals que tu has conegut, quins d'ells consideres que han estat mestres?

En com dirigir programes carrussells Joaquim Prat, en pau descansi. I en la feina de retransmetre partits de futbol i altres esports he anat agafant a molta gent i crec que sóc una mica autodidacta.

Quin partit t'agradaria retransmetre més que cap altre?

Em motivo sempre. No m'importa la categoria del partit que faci.

Els vells aficionats al futbol creiem que es gaudia més abans l'espectacle que no pas avui, amb tantes tàctiques i amb tants famosos.

No és veritat, Joan. El que passa és que ara hi ha futbol cada dia i això pot arribar a cansar... Ara hi ha partits bons i també molts de menys bons i fins i tot dolents.

L'esport i el futbol com a rei ha esdevingut el que abans representava “el pan y toros”... O no, segons tu?

Mira, hem de convenir que l'esport dignifica l'home si es practica amb dignitat. És millor fer esport que no fer res i acabar en mans de la droga.

Ve al pas aquella frase que es propagava a la premsa esquerrana quan la República: “Esport i ciutadania”. Actualment hi ha aficions massa fanàtiques. El més important ja no és solament participar sinó guanyar-guanyar-guanyar, més que cap altra cosa. Pregunta: No ens passem?

No hi ha altre espectacle que porti a tanta gent a un camp. Allà s'hi colen els que no estimen el futbol i només busquen la notorietat que no poden tenir en un altre lloc. La violència no la generen els qui els agrada el futbol sinó els gamberros que es mesclen entre els aficionats al futbol.

FOTO: PERE MONISTROL

Jugar bé i guanyar és massa, però de vegades es fa sense que sigui lluit. La transcendència dels resultats en tenen la culpa. Però és que la societat que vivim no està feta pels perdedors i això genera situacions límit poc agradables però que formen part del nostre entorn ens agrada o no.

El passat dia 10 de novembre des de Sevilla i per TVC ens retransmeties des del camp sevillista el partit contra l'etern rival: "er Betis". També vas poder informar d'alguns incidents que vas presenciar entre els aficionats d'ambdós bàndols. És un doble espectacle deplorable. Massa passió. Però és la sal i el pebre de l'esport?...

És una pregunta que complementa l'anterior. Un noi de 16 anys que surt de casa amb una pota d'un llit i una ampolla de vidre per tirar-la a l'autocar de l'equip rival no està bé. És gent sense valors, probablement d'un baix nivell cultural i amb una situació familiar prou complicada. La sensació de violència viscuda al costat dels Biris l'altre dia a Sevilla és de difícil explicació.

Podria escriure alguna carta a algun director de diari esportiu, però m'estalvio de fer-ho i et faig aquesta pregunta: Trobo innecessari que per donar un partit calgui a més del locutor, el comentarista i el tècnic que entre tots atabalen el televident. És com anar al cinema i el veï de la butaca t'expliqui la pel·lícula... No hi ha massa professionals a "xupar"?...

És la teva opinió. Jo crec que cadascú té la seva parcel·la en una retransmissió i crec que els meus companys complementen molt bé la narració que jo faig dels partits de TV3 i del 33.

Potser vaig equivocat. Vull referir-me als qui s'excedeixen. No és pas el teu cas, òbviament.

La conversa amb Xavi Andreu es perllongaria perquè en el tema plural esportiu ell en sap un munt. I un món. Coneix aquest món de l'esport com cap altre. El viu intensament. S'ha guanyat un prestigi. Hi ha moltes altres preguntes que deixem en el tinter, que és un dir, però tal vegada hi ha alguna cosa que ens podria afegir el bon amic Xavi. Per exemple: parlar-nos del CE Sabadell.

Tu en saps un bon tros de la seva problemàtica. Vols dir alguna cosa?

Em dol dir-ho. Miquel Arroyos es troba en un carrer sense sortida i pot acabar sortint per la porta del darrere com no vigili. O els accionistes donen per perdudes les accions (valor: 1 pessetes) i es fa una ampliació de capital perquè entrin nous gestors i la situació econòmica s'arregli o ningú pot assegurar que no siguem un altre Mèrida, Burgos o Màlaga i ara els temps ja no permeten recuperar-se com abans d'un daltabaix com aquest. Calen mesures dràstiques i immediates. No es pot portar el club com una família, tot i l'esforç sobrehumà que fan, perquè això no té sortida. És com una llarga agonia. Sort els hi desitjo i tenen assegurada la meva col·laboració.

Ha estat un plaer poder sentir-me un sabellut de pro. Si tots estimes-sin la meua ciutat com jo i molts altres, almenys en esports, estariem molt més amunt.

Hem arribat al final. L'àrbitre ha xiulat l'acabament del partit. No hi ha pròrroga ni tanda de penals. El joc ha estat net, sense cap incidència. El lector, el públic, però té la paraula i el seu comentari...

QÜESTIONARI PROUST

-El principal tret del meu caràcter?

-Actiu

-La qualitat que prefereixo en un home?

-Honradesa

-La qualitat que prefereixo en una dona?

-Sinceritat

-Allò que més m'estimo dels amics?

-Paciència

-El meu principal defecte?

-M'involucro potser massa en certs temes

-La meua ocupació preferida?

-Fer de periodista esportiu

-El meu somni de benestar?

-No passar angúnies econòmiques

-Quina fóra la meua pitjor desgràcia?

-No poder valer-me per mi mateix

-Què voldria ser?

-El que sóc

-On desitjaria viure?

-Estic bé a Sabadell

-Quin color prefereixo?

-Blau marí

-Quina flor prefereixo?

-Rosa

-Quin ocell prefereixo?

-L'àliga

-Els meus autors preferits en prosa?

-Eduardo Mendoza

-Els meus autors preferits en vers?

-Martí i Pol

-Els herois de ficció?

-Tintin i Astèrix i Obèlix

-Les meves heroïnes de ficció?

-No en tenia

-Els meus compositors preferits?

-Wagner

-Els pintors predilectes?

-Van Gogh

-Els meus herois de la vida real?

-Els que treballen pels pobres

-Les meves heroïnes històriques?

-Joana d'Arc

-Els noms que prefereixo?

-Xavier, Carles, Joan i Miquel

-Què detesto més que res?

-La mentida

-Quins caràcters menyspreo més?

-El feixisme

-Quin fet militar admiro més?

-No m'agraden les guerres, però de petit m'interessava la vida de Napoleó.

-Quina reforma admiro més?

-La Constitució

-Quins dons naturals voldria tenir?

-Parlar idiomes amb facilitat

-Com m'agradaria morir?

-D'un atac de cor dormint

-Estat present del meu esperit

-Bona pregunta que no sé respondre

-Fets que m'inspiren més indulgència?

-Sóc indulgent de mena

-El meu lema?

-Viu i deixa viure

-Com sóc o com em veig?

Un apassionat del meu treball

PERFIL:

És un autèntic Speaker
 Es mou entre les ones hertzianes
 Amb plena seguretat.
 No perd de vista la pilota.
 Ni el qui la juga...
 Coneix i cita els protagonistes i,
 Fins i tot els seus orígens,
 Si ve el cas...
 Parla clar i català.
 És un diletant de la pilota;
 També la de l'olla...

